

Dorina Chiriac:

„Noroc cu „sfânta nimereală””

Iluzia comică, montarea lui Alexandru Darie, a fost, pe bună dreptate, premiata de UNITER cu distincția „spectacolul anului” (teatral) 1999–2000. Pe Dorina Chiriac o cunoaște multă lume din „Terminus Paradis”, filmul lui Lucian Pintilie, prezentat la Veneția.

Am 26 de ani, sunt Vărsător. Sunt bucureșteancă. Am intrat „din prima” la Institut. Am absolvit clasa profesorilor Sanda Manu, Gheorghe Visu și Florin Anton. În 1995, m-am prezentat la concursul de la Teatrul de Comedie și, de atunci, joc aici. S-a scris despre mine că am „prestații” deosebite în roluri mici. Jucasem prea puțin ca să îmi permit să sper la rolul din „Terminus Paradis”. Eram convinsă că n-o să fac film, așa mi s-a spus, că am o față prea mobilă și, tocmai de asta, n-am dat nici o probă de film. Dar voiam foarte mult să-l cunosc pe Lucian Pintilie și am avut noroc cu „sfânta nimereală”! Există și regizori care, văzându-te în roluri mici, îți oferă o șansă pentru o partitură importantă. O dată cu Pintilie, a fost prima mea întâlnire cu camera de filmat.

Probabil că în urma acestui rol ai fost distribuită de Alexandru Darie... Nu. Alexandru Darie mă văzuse în rolul Arcașului din *Lysistrata*.

Și eu cred că ai putea să joci roluri în travesti.

Am jucat *Micul lord*, la Teatrul „Ion Creangă”; făcusem un pariu cu mine că un copil se poate „juca” extrem de sincer, și mi-a ieșit. Spectacolul m-a hrănit pentru mult timp de-atunci încolo. Am avut noroc că au venit

roluri unul după altul, n-am avut timp să ajung la depresie.

Ce crezi că ai avut în plus față de atâtea altele care ar fi dorit să joace la Lucian Pintilie și la Alexandru Darie?

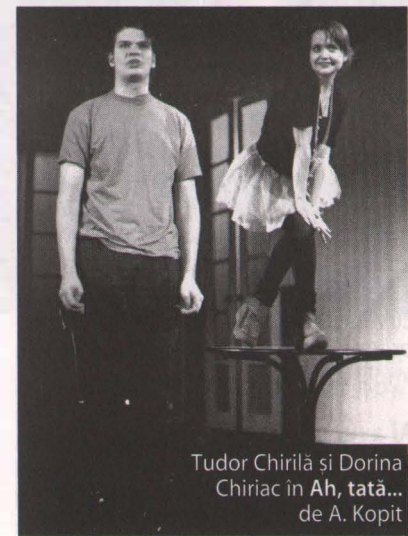
Cred că am în plus vreo 15 centimetri în minus! Aceste două întâlniri au fost cruciale pentru mine. Nu am crezut niciodată că am ceva în plus, ci că am „altceva”. Nu mă gândesc mai departe de mâine, ca să nu fiu dezamăgită. Lucrurile pe care nu pot să le fac cu profesionalism... nu le fac deloc.

Cum te simți în postura de anti-star?

Mă simt foarte bine cu mine. Ne-am întrebat între noi: „Ce ne facem dacă vine, în Teatrul de Comedie, una înaltă, blondă, frumoasă și... proastă!” Și am răspuns: „Ce să facem? Mai citim o carte!”

Ești mult-invidiata prietenă a actorului Tudor Chirilă. Cum l-ai cucerit și ce planuri aveți?

Mă consider norocoasă și nu vreau să fiu altcumva decât așa cum sunt. N-am timp de iubire la modul „beverlyhillist”, dar îmi asum prețul. Nu ne facem planuri, dar data viitoare, la Cannes, ne-am promis să mergem împreună.

Tudor Chirilă și Dorina Chiriac în *Ah, tată...* de A. Kopit

Tudor Chirilă:

„Sub semnul Eclipsei”

Sunt bucureștean, născut la 28 mai 1974, în Gemeni. Am urmat Liceul „Neculce”, l-am început la o clasă cu profil tehnic și l-am terminat la una umanistă. Am studiat clarinetul la Școala de protocol. Era o alternativă: să mă înscriu în fanfara școlii ca să nu recit poezii

„patriotice”. Am intrat, din „prima” la A.T.F., clasa prof. Florin Zamfirescu; m-am pregătit cu Mihaela Juvara. În formația „Vama Veche” cânt din 1996, când am terminat facultatea. Jucam în *Mireasa mută*, personajul Spirt. Apoi n-am mai repetat nimic, n-a mai apărut ceva

nou, așa că am fost fericit când am fost distribuit în *Pălăria* lui Horațiu Mălăele, într-un rol la limita travestitului. Puteam să devin vulgar, tocmai asta era greutatea, să am măsură. *Pălăria* a fost urmată de colaborarea cu Ducu Darie, care mă știa de mic, ca pe „copilul mamei” – iarina

Demian. Iluzia comică a fost cea mai plăcută experiență a vieții mele de actor; am devenit o adevărată familie, ceva ce găsești mai rar în teatru, unde, de regulă, există atâta dezbinare. Trăim într-o sărăcie care ne face să fim mai răi, dar repetițiile la acest spectacol au fost o întâlnire senzațională, sub semnul Eclipsei. Nu speram să joc și am rămas mut când Ducu m-a chemat. El a văzut toate spectacolele teatrului, dar distribuția a fost fixată foarte târziu.

Rolul meu, aparent ingrat, este cel al unui june-prim, dar care, datorită lui Ducu, a reușit să devină o pată de culoare. Până la urmă a ieșit un anti-june-prim. Am parodiat. S-a încheiat un personaj. Rolul acesta îmi amintește de Trupa pe butoaie a lui Victor Ioan Frunză, în care am jucat și eu, la un moment dat. Sunt angajat la Teatrul de Comedie și colaborez la Teatrul Național, unde am compus muzica spectacolului **Regele și cadavrul**.

N-ai făcut film deloc?

Am jucat într-un film la Viena, care a fost selectat pentru Festivalul de la Veneția. "Nordrand" se cheamă. Am vorbit în germană și am stat trei luni la Viena pentru ca să filmez doar douăsprezece zile. Am petrecut un revelion real, în film, la Viena, cu 600 de oameni; am filmat cu bodyguardzi și am dormit foarte mult, la hotel, pentru că eram foarte obosit.

Ioana Florea

Daniela Minoiu:

„Pot mai mult“

Este una dintre cele mai bine cotate actrițe tinere de la Teatrul "Nottara". Seamănă cu Irene Papas, are o plastică a corpului foarte bună și o apariție care "vorbește", chiar atunci când actrița nu rostește prea multe replici. A jucat în **Viforul** (regia: Alexandru Darie), **Orfanul Zhao** (Al. Dabija), **DaDaDans** (Theodor-Cristian Popescu). Am remarcat-o prima dată în rolul **Țigăncii din Cazul Gavrilescu** (regia: Gelu Colceag), când și-a făcut debutul pe scena de la "Nottara".

Mă bucur că am avut norocul să lucrez cu regizori importanți și n-am ținut niciodată să-mi număr replicile. Dar consider că pot face mai mult. Îmi doresc să mă întâlnesc cu un regizor care să mă pună cu adevărat în valoare, să-mi întuiască temperamentul, să explorez împreună calitățile care există acum în stare latentă în mine. E o

mare șansă faptul că sunt actriță la "Nottara"; mi-am dorit asta chiar înainte de a absolvi ATF-ul, considerând că mă potrivesc cel mai bine acestui colectiv.

Mă interesează și perioada de dinaintea Institutului...

Cred că și-a pus o amprentă puternică pe evoluția mea faptul că, la 9 ani, m-am împrietenit cu bibliotecara din cartier, care mă făcea să-mi petrec majoritatea după-amiezilor libere în bibliotecă, lucru care-mi facilita, pe lângă lecturi, și întâlnirea cu scriitori și cu alți oameni interesanți. E un univers deosebit și, treptat, am căpătat respect pentru carte. Am rămas până acum cu obsesia colțurilor de pagină îndoite, fapt pe care îl consider o profanare. Biblioteca a fost raiul copilăriei mele, alături de bicicletă și de câinele meu, Rex. Am făcut mereu parte din lotul "olimpic" al școlii, la română și matematică. Mă implicam în toate activitățile – cor, "sanitarii pricupeți"... Duc și acum dorul așa-ziselor activități pionierești (adunatul castanelor în Herăstrău...). N-am fost niciodată mofturoasă, iar vacanțele mi le petreceam în tabere, fiind

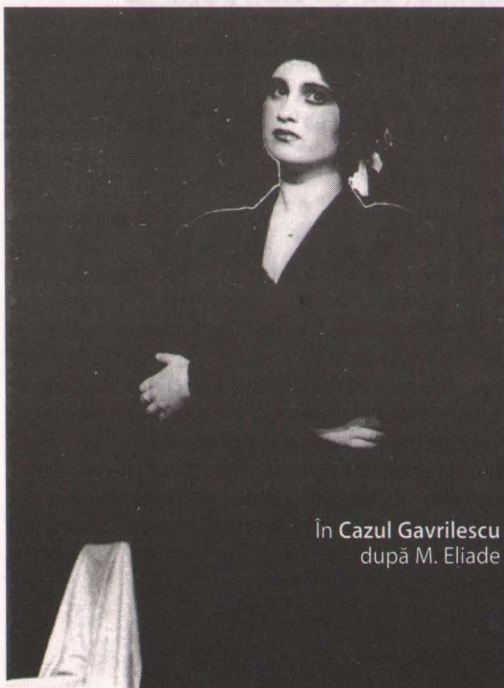
obișnuită de mică să fiu sociabilă, comunicativă, să nu fac "fițe" și să mă integrez în colectivitate.

Toate astea m-au ajutat, cred, la alegerea profesiei de actriță. La aceasta s-a adăugat dorința de a găsi o modalitate "legală" pentru a-mi exterioriza sentimentele. Consideram că scena este acest cadru "legal", unde poți da drumul energiilor din tine, unde poți descătușa sentimente pe care, de cele mai multe ori, în viața particulară, ești tentat să le cenzurezi. Cea mai importantă calitate a mea e că sunt un om pe care te poți baza. Am ajuns să mă autoapreciez pentru asta, mai ales că văd în jurul meu atâția oameni care nu se țin de cuvânt... Cel mai greu e să fac o promisiune, dar, când o fac, e ca și împlinită.

Ai avut armonie în familie? Ai fost un copil fericit?

Da, și tocmai de asta sunt o persoană echilibrată. Și datorită prietenilor pe care i-am avut mereu în jur. Toate micile înfrângeri m-au călțit; am învățat să-mi transform eșecurile în motivații pentru viitoarele lupte. Nici după ce am luat concursul la "Nottara" n-a fost totul "roz". A urmat o perioadă de acomodare, când toți au fost tentați să mă privească cu suspiciune, dar, în timp, am învățat că lucrurile dureroase nu trebuie să te rănească, ci să te călească. Aștept – repet – să fiu distribuită pe măsura posibilităților mele artistice reale, pentru că trece timpul, trec anii și există lucruri pe care numai la vârsta asta pot să le fac. Iar eu sunt într-o continuă așteptare.

I.F.

În Cazul Gavrilescu după M. Eliade